

Dale Carnegie
ศิลปะการสื่อสารอย่างมือ
อาชีพ

eBook

ส่วนที่ 1: เคล็ดลับการพูดในที่ สาธารณะ

คุณอาจพูดกับตนเองว่า: “มีเคล็ดลับการพูดในที่สาธารณะที่เรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็วหรือไม่ หรือเป็นหัวข้อที่ยากเกินกว่าที่จะเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง”

ฉันไม่ได้กล่าวเกินจริง ฉันเพียงต้องการบอกความลับสำคัญแก่คุณ ซึ่งจะช่วยให้คุณพูดในที่สาธารณะได้ทันที ฉันค้นพบความลับนี้จากที่ใด ไม่ใช่จากหนังสือ ไม่ใช่จากหลักสูตรการพูดในที่สาธารณะในมหาวิทยาลัย ฉันไม่เคยได้อื่นที่ไหนกล่าวถึงความลับนี้มาก่อน ฉันค่อยๆ ค้นพบความลับนี้ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปและจากประสบการณ์

ย้อนกลับไปในช่วงเวลาที่เรียนในมหาวิทยาลัย หากมีใครบอกวิธีการพูดและเขียนในที่สาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพกับฉัน ฉันคงไม่ต้อง

เสียเวลาทุ่มเทความพยายามหลายต่อหลายปี เช่น ครั้งหนึ่งฉันเขียนหนังสือเกี่ยวกับ Lincoln และขณะที่เขียน ฉันล้มเลิกความพยายามที่ทุ่มเทอย่างน้อยหนึ่งปีที่ได้ทราบความลับที่สำคัญที่ฉันกำลังจะบอกแก่คุณ

สิ่งเดียวกันเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อฉันใช้เวลาสองปีพยายามเขียนนวนิยายเรื่องหนึ่ง

และเกิดขึ้นอีกครั้งขณะที่ฉันเขียนหนังสือเคล็ดลับการพูดในที่สาธารณะ อีกหนึ่งปีที่ฉันล้มเลิกความพยายามที่ทุ่มเทมาอีกหนึ่งปีเนื่องจากฉันไม่

หากจะประสบความสำเร็จ ต้องใช้เวลาเตรียมตัวหลายปี

อะไรคือความลับที่หาไม่ได้ที่ฉันทักทายถึงก่อนที่คุณจะเห็นด้วยตนเอง ความลับนี้คือ พุดในเรื่องที่คุณเชี่ยวชาญที่คุณได้ศึกษาหรือมีประสบการณ์มายาวนาน พุดในเรื่องที่คุณรู้ และเรื่องที่คุณรู้ว่าคุณมีความรู้ อย่างไรก็ตาม 10 นาทีหรือ 10 ชั่วโมงเตรียมการพุด คุณต้องใช้ เวลา 10 สัปดาห์หรือ 10 เดือน หรือจะให้ดีคือ 10 ปี

พุดในเรื่องที่คุณสนใจ พุดในเรื่องที่คุณต้องการสื่อสารกับผู้อื่นอย่างแท้จริง

เพื่ออธิบายให้เห็นภาพสิ่งที่ฉันกำลังหมายถึง ลองพิจารณากรณีศึกษาของ Gay Kellogg แม่บ้านจาก Roselle, New Jersey เธอไม่เคยพุดในที่สาธารณะที่ใดมาก่อนจนกระทั่งเข้าเรียนในชั้นเรียนหนึ่งใน New York เธอกลัวมาก เธอกลัวว่าการพุดในที่สาธารณะเป็นศิลปะการพุดที่ยากเกินความสามารถของเธอ แต่ในบทเรียนที่ 4 ของหลักสูตร เมื่อเธอต้องพุด โดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า เธอกลับทำให้ผู้ฟังหลงใหลเคลิบเคลิ้ม ฉันขอให้เธอพุดเรื่อง “ความเสียใจครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต” เธอพุดได้อย่าง น่าติดตาม ผู้ฟังแทบไม่สามารถกลืนน้ำคำได้ ฉันแทบไม่อาจกลืนน้ำคำ เธอเล่าว่า

“ความเสียใจครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของฉันคือ ฉันไม่เคยทราบถึงความรักของแม่ แม่ของ ฉันเสียชีวิตตั้งแต่ฉันอายุเพียง 1 ปี ฉันถูกเลี้ยงดูมาโดยป้าและญาติๆ ที่ต้องดูแลดูๆ ของ พวกเราจนไม่มีเวลาดูแลฉัน ฉันไม่เคยพุดอยู่กับพวกเขาได้ฉัน พวกเราเสียใจที่เห็นฉันและ คิดใจที่ฉันออกไป

พวกเขาไม่เคยสนใจหรือให้ความรักแก่ฉัน ฉันรู้ว่าฉันไม่อาจเรียกร้องมันได้ แม้ตั้งแต่ฉันยังเป็นเด็กเล็ก ๆ ฉันก็รับรู้ได้ ฉันมักร้องไห้ให้กับตนเองเนื่องจากความเหงาอย่างวัง ความต้องการ ลึกๆ ในใจฉันคือ มีใครบางคนมาจนถึงรายงานผลการเรียนจากโรงเรียน แต่ไม่เคยมีใครถาม ไม่มีใครใส่ใจ สิ่งเดียวที่ฉันต้องการในวัยเด็กคือความรัก และไม่เคยมีใครมอบความรัก แก่ฉัน”

Gay Kellogg ใช้เวลา 10 ปีในการเตรียมการพุดหรือไม่ ไม่เลย เธอใช้เวลา 20 ปี เธอเตรียม ตนเองเพื่อพุดถึงสิ่งนี้เมื่อเธอร้องไห้ก่อนนอนในวัยเด็ก เธอเตรียมตนเองเพื่อพุดถึงสิ่งนี้เมื่อ เธอเจ็บปวดเนื่องจากไม่มีใครใส่ใจและถามถึงผลการเรียนของเธอ ไม่น่าแปลกใจเลยว่า ทำไมเธอถึงสามารถพุดในหัวข้อนี้ได้ เธอไม่สามารถทิ้งความทรงจำในวัยเด็กออกจากใจ ของเธอได้ เธอเก็บความทรงจำที่เจ็บปวดและความรู้สึกเก็บกดไว้เบื้องลึกในใจ เธอไม่ต้องเตรียมตัวใดๆ สำหรับการพุดในหัวข้อนี้ ทั้งหมดที่เธอทำคือเธอปลดปล่อยความรู้สึกและความ ทรงจำของเธอออกมาเหมือนกับน้ำมันที่ค่อยๆ ฟูขึ้นมาจากบ่อขุดน้ำมัน

พระเยซูกล่าวว่า “นอกของเราที่แบกง่าย และภาระของเราที่เบา” แยกและภาระเปรียบได้กับการ พุดที่ดีได้หรือไม่ การพุดที่ไม่มีประสิทธิภาพมักเป็นการพุดที่มาจากกรเขียนและจดจำ และทำให้เกิดความเหนื่อยล้าและไม่สมจริง การพุดที่ดีคือการพุดจากข้อมูลภายในที่คุณมีอยู่ เหมือนกับน้ำพุที่ค่อยๆ ฟูขึ้น หลายคนพุดเหมือนกับวิธีที่ฉันหัดว่ายน้ำ ฉันพยายามว่ายน้ำ และ ค่อยๆ ว่ายน้ำได้และสามารถว่ายน้ำได้เร็ว 1 ใน 10 ของนักว่ายน้ำ นักพุดที่ไม่ประสบความสำเร็จก็เหมือนกับนักว่ายน้ำที่พ่ายแพ้ เกร็งและเกร็งและสะดุด และสุดท้ายไปไม่ถึงจุด หมาย

ตื่นเตนกับหัวข้อที่คุณจะพุด

แม้แต่ผู้พุดที่มีความสามารถระดับกลางก็สามารถพุดได้อย่างยอดเยี่ยมได้หากพวกเขาพุดใน เรื่องที่พวกเขามีความรู้อย่างแท้จริง ฉันเห็นตัวอย่าง

ที่นำทั้งนี้หลายปีก่อนตอนที่จัดอบรมหลักสูตรให้กับ Brooklyn Chamber of Commerce ซึ่ง เป็นตัวอย่างที่ฉันจดจกได้ตลอดชีวิต

เรากำลังเรียนบทเรียนการพุดโดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า หลังจากทุกคนมาครบ ฉันขอ ให้พวกเขาพุดหัวข้อ “ถ้ามีความผิดพลาดบางอย่าง อะไรคือความผิดพลาดของศาสนา”

ชายคนหนึ่งมาเรียนซึ่งไม่ได้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุดต่อหน้าชั้น เรียนได้อย่างน่าทึ่งอย่างที่เขาไม่เคยเห็นใครพุดได้แบบนี้มาก่อนในช่วงเวลาหลายปีที่ฉันจัด อบรมการพุดในที่สาธารณะ การพุดของเขาชวนให้ติดตาม เมื่อเขาพุดจบ ทุกคนในห้องยืน ขึ้นด้วยความชื่นชมและยกย่องเขา

ชายคนนั้นเล่าถึงโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขา นั่นคือ การเสียชีวิตของแม่ของ เขา เขาเสียใจมากทุกหัวใจและไม่ต้องการมีชีวิตอยู่อีกต่อไป เขาเล่าว่าเมื่อเขาเดินออกนอก ประตูแม่ในวันที่ฟ้าสอสีมิแดดจ้า แต่เขากลับรู้สึกว่าเขาอยู่ท่ามกลางหมอก เขาอยากตาย ในความเศร้าโศกและหดหู่กับชีวิต เขาไปที่โบสถ์ ลูกเขารำไห้และสวดมนต์ขอความสงบ สุขคืนแก่ฉัน ความสงบสุขที่จะได้อยู่กับพระเจ้า “ไม่ใช่ความตั้งใจของฉันแต่เป็นของ ท่าน”

หลังจากพุดจบ เขาพุดด้วยน้ำเสียงของผู้มีพระศรัทธาว่า “ไม่มีความผิดพลาดใดๆ เกี่ยวกับ ศาสนา ไม่มีความผิดพลาดใดๆ เกี่ยวกับความรักของพระเจ้า”

ฉันไม่เคยลืมการพุดนี้เนื่องจากฉันรับรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึ เมื่อฉันกล่าวชื่นชมผู้พุดกับการ พุดของเขา เขาตอบว่า “ใช่ ฉันพุดได้โดยไม่ต้องเตรียมตัว”

การเตรียมตัวสำคัญหรือไม่ หากเขาเตรียมพุดในหัวข้อนี้ ฉันไม่รู้ว่าจะต้องเตรียมตัวอย่างไร เขาแสดงให้เห็นว่าเขาไม่เตรียมมาก่อนว่าจะต้องพุดหัวข้อนี้และไม่ได้เตรียมตัวใดๆ มาก่อน ล่วงหน้า ฉันคิดว่าเขาไม่ทราบมาก่อน เนื่องจากหากเขาทราบล่วงหน้า การพุดของเขาอาจ ไม่น่าสนใจเท่านี้ เขาอาจทุ่มเทเวลาและพยายามเขียนบทพุดและทำให้ไม่สมจริง เขาทำสิ่ง เดียวกับที่ Greg Kellogg ทำเป็นเวลาหลายปี นั่นคือ เขาหนักแน่นและเปิดใจและพุดเหมือน กับกำลังพุดคุยสนทนากับผู้อื่น

ความจริงอยู่ที่เขาเตรียมพุดในหัวข้อนี้ตั้งแต่เมื่อเขาถูกข่าทำให้และสวดมนต์ การมีชีวิตอยู่ การมีความรู้สึก การนึกคิด และการอดทน “เส้นทางและทิศทางแห่งโชคชะตาที่เจ็บปวด” นี้ คือการเตรียมตัวที่ดีที่สุดสำหรับการพุดและการเขียนในที่สาธารณะ

ค้นหาหัวข้อที่คุณจะพูดจากในตัวคุณ

ผู้เริ่มต้นฝึกฝนการพูดทราบถึงความจำเป็นของการค้นหาหัวข้อจากภายในตนเองหรือไม่ พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อน พวกเขาฝึกค้นหาหัวข้อที่จะพูดจากนิตยสาร เช่น ฉันจำได้ว่าฉันได้พบกับนักเรียนคนหนึ่งที่รถไฟใต้ดิน เธอหือแท้เนื่องจากเธอไม่สามารถพัฒนาทักษะได้อย่างที่คาดหวัง ฉันถามเธอถึงสิ่งที่เธอพูดเมื่อสัปดาห์ก่อน ฉันจำได้ว่าเธอพูดถึงว่า Mussolini ควรได้รับอนุญาตให้บุกเอธิโอเปียหรือไม่ เธอได้ข้อมูลจากบทความใน Time เธออ่านบทความนั้นสองรอบ ฉันถามเธอว่าเธอสนใจหัวข้อนั้นไหม เธอตอบว่าไม่ ฉันถามเธอว่าเหตุใดเธอจึงพูดเรื่องนั้น เธอตอบว่า ฉันจะต้องพูดหัวข้ออะไรก็ได้ ฉันก็เลยเลือกหัวข้อนั้น

ลองนึกดูว่า เธอพยายามพูดถึงสงครามเอธิโอเปียของ Mussolini ใดๆ ที่เธอยอมรับว่าเธอมีความรู้ที่น้อยมากและไม่สนใจในหัวข้อนี้ เธอละทิ้งการพูดในหัวข้อที่เธอมีความรู้

หลังการพูดคุย ฉันบอกเธอว่า "ฉันจะรับฟังเธออย่างให้เกียรติและสนใจถ้าเธอพูดให้หัวข้อที่เธอมีประสบการณ์และทราบเกี่ยวกับหัวข้อนั้น แต่ฉันและคนอื่นๆ จะไม่สนใจในหัวข้อที่แม้แต่ตัวเธอเองยังไม่สนใจ เช่น สงครามเอธิโอเปียของ Mussolini คุณไม่มีความรู้เพียงพอที่จะทำให้ผู้ฟังใส่ใจฟัง หรือตั้งใจฟังเธออย่างให้เกียรติ"

พูดจากใจ ไม่ใช่จากหนังสือ

หลายคนที่เรียนการพูดในที่สาธารณะทำเช่นเดียวกับเธอ พวกเขาหาหัวข้อจากหนังสือหรือนิตยสารแทนที่จะหาหัวข้อจากความรู้ที่ตนเองมีอยู่และเชื่อมั่น เช่น ไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้ ฉันเป็นหนึ่งใน 3 กรรมการตัดสินการแข่งขัน

การพูดในที่สาธารณะผ่านเครือข่าย NBC ผู้ตัดสินจะไม่เห็นผู้พูด เรารับฟังพวกเขาจาก Studio BG ใน Radio City ฉันรู้ทันทีว่าฉันจะทำอะไรหากต้องการให้นักเรียนและครูที่สอนการพูดในที่สาธารณะทุกคนได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสตูดิโอ ผู้พูดคนแรกพูดเรื่อง "จุดเปลี่ยนประชาธิปไตย" ผู้พูดคนถัดไปพูดเรื่อง "วิธีป้องกันสงคราม" เห็นได้ชัดว่าพวกเขาฝึกฝนการพูดและจดจำคำพูดมาเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงไม่มีใครในสตูดิโอให้ความสนใจในเรื่องที่เขาพูด กรรมการตัดสินคนหนึ่งคือ Willem Hendrik Van Loon เมื่อเขาเริ่มวาดการ์ตูนล้อเลียนผู้เข้าแข่งขัน ทุกคนยินดีดูเขาและไม่สนใจผู้พูดที่จดจำคำพูดเลขแม่แต่แน่นอน

อย่างไรก็ดี ผู้พูดคนถัดไปทำให้ฉันให้ความสนใจทันที เขาเป็นอาจารย์อาวุโสในมหาวิทยาลัย Yale เขาพูดเกี่ยวกับ "ความคิดพลาดในมหาวิทยาลัย" เขามีสิทธิพูดในหัวข้อนี้ เรารับฟังเขาอย่างให้เกียรติ ผู้พูดที่ได้รับรางวัลชนะเลิศเริ่มต้นการพูดด้วย

"ฉันเพิ่งมาจากโรงพยาบาลหลังจากไปเยี่ยมเพื่อนที่ป่วยใกล้ตายเนื่องจากอุบัติเหตุรถยนต์ อุบัติเหตุส่วนใหญ่เกิดจากเด็กวัยรุ่น ฉันเป็นสมาชิกคนหนึ่งในคนกลุ่มนี้และอยากเล่าให้ฟังถึงสาเหตุของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น"

ทุกคนในสตูดิโอเงิบขณะที่เขาพูด เขาพูดถึงความเป็นจริง ไม่ได้พยายามสร้างการพูด เขาพูดถึงสิ่งที่เขามีสิทธิที่จะพูด เขาพูดจากความคิดภายในใจ

สร้างความรู้สึกรอยากที่จะสื่อสารกับผู้อื่น

อย่างไรก็ดี ขอเตือนว่าการมีสิทธิที่จะพูดในหัวข้อหนึ่งไม่ได้ทำให้คุณสามารถพูดได้อย่างยอดเยี่ยมเสมอไป การพูดที่ดียังต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย นั่นคือ เราต้องมีความต้องการสื่อสารสิ่งที่เราเชื่อมั่นและถ่ายทอดความรู้สึกของเราไปสู่ผู้ฟังด้วย

เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน สมมติว่าฉันถูกขอให้พูดเรื่องการปลูกข้าวโพดและการเลี้ยงหมู ฉันต้องใช้เวลา 20 ปีในไร่ข้าวโพดและฟาร์มหมูใน Missouri เพื่อให้แน่ใจว่าฉันมีสิทธิพูดในหัวข้อนี้ แต่สมมติว่าฉันถูกขอให้พูดในหัวข้อความคิดพลาดของการศึกษาในมหาวิทยาลัย ฉันต้องพูดหัวข้อนี้ได้แน่นอนและอย่างมั่นใจ เนื่องจากฉันมี 3 สิ่งที่จะจำเป็นสำหรับการพูดที่ดี นั่นคือ

หนึ่ง ฉันพูดในหัวข้อที่ฉันมีสิทธิพูด สอง ฉันมีความรู้สึกและความเชื่อมั่นที่อยากสื่อสารถึงผู้ฟัง และสาม ฉันสามารถอธิบายภาพได้อย่างชัดเจนจากประสบการณ์ที่ผ่านมา

เมื่อ Gay Kelllogg พูดถึงความเสียใจครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเธอ การไม่เคยรับรู้ความรักจากแม่ เธอมีสิทธิพูดหัวข้อนี้เนื่องจากความเก็บกดที่ผ่านมา แต่เธอมีความต้องการทางอารมณ์ในเบื้องลึกที่อยากพูดถึงเรื่องนี้ เช่นเดียวกับนักเรียนที่พูดถึงการตายของแม่ของเขาใน Brooklyn Chamber of Commerce ว่า “ไม่ใช่ความตั้งใจของฉันแต่เป็นของท่าน”

ประวัติศาสตร์เปลี่ยนแปลงโดยคนที่ต้องการและสามารถถ่ายทอดความเชื่อมั่นและอารมณ์ไปสู่ผู้ฟัง ถ้า John Wesley ไม่มีความต้องการและไม่มีความสามารถ เขาจะไม่สามารถค้นพบศาสนาที่มีอยู่ทั่วโลก ถ้า Peter the Hermit ไม่มีความต้องการและไม่มีความสามารถ เขาจะไม่มีจินตนาการเกี่ยวกับโลกและปล่อยให้ยุโรปตกอยู่ในการครอบครองของ Holy Land ในสงครามครูเสด ถ้า Hitler ไม่มีความต้องการในตนเองที่จะถ่ายโอนความเกลียดชังและความขมขื่นสู่ผู้ฟังของเขา เขาจะไม่สามารถมีอำนาจในเยอรมนีและสร้างให้เกิดสงครามโลก

พูดจากประสบการณ์

ขณะนี้คุณพร้อมแล้วที่จะพูดอย่างมีอาชีพ พูดโดยที่ไม่มีใครในโลกนี้ยกเว้นคุณที่จะพูดได้ก็เท่านั้น เนื่องจากไม่มีใครที่มีประสบการณ์เช่นเดียวกับที่คุณมี

ค้นหาหัวข้อของคุณ พกกระดาษคิดตัวสองสามสัปดาห์ จดหัวข้อที่คุณนึกได้ ทุกหัวข้อที่คุณเตรียมพูดจากประสบการณ์ที่ผ่านมา เช่น “ความเสียใจครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของฉัน” “ความทะเยอทะยานสูงสุดของฉัน” และ “เหตุใดฉันจึงชอบ(ไม่ชอบ)โรงเรียน” ลองทำดูแล้วคุณจะแปลกใจกับหัวข้อที่คุณจดบันทึกไว้

ข่าวดีคือ ความก้าวหน้าในฐานะนักพูดที่ดีของคุณขึ้นอยู่กับทางเลือกหัวข้อที่เหมาะสมมากกว่าความสามารถในการเป็นนักพูดที่ดี คุณอาจรู้สึกผ่อนคลายและพูดได้ดีขึ้นที่หากคุณทำสิ่งที่ Gay Kelllogg ทำ: เธอพูดถึงประสบการณ์

ที่ทำให้คุณรู้สึกมีอารมณ์ร่วม ประสบการณ์ที่ผ่านมากว่า 20 ปี แต่คุณจะไม่รู้สึกผ่อนคลายเลยหากคุณพยายามพูดในหัวข้อ “การบุกรุกเอธิโอเปียของ Mussolini” หรือ “จุดเปลี่ยนประชาธิปไตย”

พูดเกี่ยวกับสิ่งที่คุณได้ศึกษามา

การพูดถึงประสบการณ์ของตนเองเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดในการพัฒนาความกล้าและความมั่นใจในตนเอง แต่หลังจากที่คุณมีประสบการณ์แล้ว คุณอาจต้องการพูดในหัวข้ออื่นๆ คุณจะเลือกหัวข้อใด และคุณจะหาหัวข้อจากที่ใด คำตอบคือ จากทุกที่ เช่น เมื่อฉันให้ผู้บริหารของ New York Telephone Company จัดบันทึกความคิดทั้งหมดเกี่ยวกับการพูดของพวกเขาตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา เดือนนั้นเป็นเดือนพฤศจิกายน ผู้บริหารคนหนึ่งเห็นคำว่า “วันขอบคุณพระเจ้า” พิมพ์สีแดงบนปฏิทินและพูดถึงสิ่งต่างๆ ที่เขารู้สึกขอบคุณ อีกคนหนึ่งเห็นนกพิราบบนถนนและเกิดแนวคิดจูงใจ เขาพูดถึงนกพิราบที่ฉันจะไม่เคยลืม แต่ผู้ชนะเลิศในคืนนั้นคือ นักเรียนในชั้นที่เห็นตัวไร้ก้างกลานขึ้นบนปกเสื้อของชายคนหนึ่งในรถไฟใต้ดิน ฉันยังคงจดจำการพูดของเขาได้แม้จะผ่านกว่า 20 ปีแล้วก็ตาม

พกสมุดบันทึกแนวคิด

ทำไมคุณจึงไม่ทำสิ่งที่ Voltaire ทำ Voltaire เป็นหนึ่งในนักเขียนที่ยอดเยี่ยมที่สุดในศตวรรษที่ 18 เขาพกสมุดบันทึกแนวคิดตลอดเวลา ทำไมคุณไม่พกสมุดบันทึกแนวคิดตัวหากคุณรู้สึกโกรธพนักงานที่ไม่สุภาพ คุณอาจจัดบันทึกคำว่า “ไม่สุภาพ” ลงในสมุดบันทึกของคุณ จากนั้นพยายามนึกถึงเหตุการณ์ 2-3 เหตุการณ์อื่นๆ เกี่ยวกับความไม่สุภาพ เลือกเหตุการณ์ที่ดีที่สุดและเล่าให้เราฟังสิ่งที่คุณจะทำในเหตุการณ์นี้ คุณมีเวลาสองนาทีสำหรับพูดเรื่อง “ความไม่สุภาพ” ทันทีที่คุณเริ่มค้นหาหัวข้อการพูด ค้นหาได้จากทุกที่ ในบ้าน ในสำนักงาน บนท้องถนน

พูดเรื่องง่ายๆ

อย่าพยายามพูดปัญหาที่ทำให้โลกสะเทือน เช่น “ระเบิดอะตอม” หาหัวข้อการพูดง่ายๆ อะไรก็ได้ที่คุณเชื่อมั่นในแนวคิด แทนที่จะพยายามสร้างแนวคิด เช่น ดันเพ็งได้ด้นนักเรียนในหลักสูตรนี้ Mary A Leer จาก Chicago พูดเรื่อง “ประตูหลังบ้าน” คุณอาจคิดว่าหัวข้อของเธอดูน่าเบื่อ แต่ถ้าคุณได้รับฟัง เหมือนกับที่ฉันได้ฟัง คุณจะชอบมันเนื่องจากเธอค้นค้นกับประตูหลังบ้านของเธอ อันที่จริงฉันไม่เคยได้ยินใครพูดอย่างกระตือรือร้นเกี่ยวกับการหาประตูหลังบ้านได้อย่างน่าสนใจเท่ากับเธอ ประเด็นที่ฉันพยายามบอกคือเกือบทุกหัวข้อเป็นหัวข้อที่คุณมีสิทธิพูดหากผ่านประสบการณ์หรือการศึกษาที่ผ่านมา และค้นค้นและอยากที่จะเล่าให้เราฟัง

ตัวอย่างการพูดที่ดีในหัวข้อ ประตุหลังบ้าน ของฉัน

ฉันย้ายเข้ามาอยู่ในอพาร์เมนท์ที่อยู่ปัจจุบันมากกว่า 4 ปีแล้ว ประตุหลังบ้านของฉันทาด้วยสีเทา และมันดูแย่มาก ทุกครั้งที่ฉันเปิดประตุหลังบ้าน ฉันรู้สึกหดหู่ ฉันซื้อสีฟ้าสไตลิสมากระป๋องหนึ่งและทาสีด้านนอกของประตุหลังบ้าน เสาประตุด้านข้างและด้านในประตุ สีฟ้านี้เป็นสีที่สวยงามที่ฉันเคยเห็นมาก่อน และทุกครั้งที่ฉันเปิดประตุหลังบ้าน ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าฉันกำลังมองดูสวรรค์

“ฉันไม่เคยโกรธมากๆ จนกระทั่งฉันกลับมาบ้านในเย็นวันหนึ่ง เมื่อไม่นานมานี้ และพบว่าช่างทาสีบ้านังคประตุและทาสีประตุสีฟ้าที่สวยงามของฉันด้วยสีเทา ฉันแทบพูดไม่ออกกับสิ่งที่ช่างทาสีทำ

“คุณสามารถบอกอะไรบางอย่างเกี่ยวกับคนในบ้านจากการทาสี

ประตุหลังบ้าน ได้มากกว่าดูจากประตุน้ำบ้าน ประตุน้ำบ้านมักสวยงามเพื่อให้คุณประทับใจ แต่ประตุหลังบ้านบอกเรื่องราว ประตุหลังบ้านบอกความลับของการดูแลรักษามัน แต่ประตุหลังบ้านที่ทาสีสวยงาม และจัดวางต้นไม้ที่กำลังออกดอกต่างๆ ประตุ และจัดวางถังขยะที่ทาสีอย่างเป็นระเบียบ ประตุหลังบ้านนี้บอกให้คุณรู้ว่า มีบางสิ่งที่น่าสนใจในคนที่ใช้ชีวิตอย่างมีจินตนาการในบ้านหลังนั้น ฉันซื้อสีน้ำเงินกระป๋องใหม่ และวันเสาร์หน้า ฉันจะทาสีประตุหลังบ้านของฉันอีกครั้ง ฉันจะได้ประตุหลังบ้านที่สวยงามสดใสกลับคืนมา

ตัวอย่างข้างต้นแสดงถึงพลังของผู้พูดที่

- (a) มีความรู้จากประสบการณ์หรือการศึกษาในหัวข้อที่ต้องการพูด
- (b) ตื่นเต้นที่จะพูดในหัวข้อนั้น และ
- (c) ต้องการสื่อสารแนวคิดและความรู้สึกไปสู่ผู้ฟัง

คำแนะนำในการเตรียมการพูด

หลักการต่อไปนี้จะช่วยให้คุณเตรียมการพูดของคุณอย่างมืออาชีพ

- I. จดบันทึกสั้นๆ เกี่ยวกับสิ่งที่น่าสนใจที่คุณต้องการอ้างอิง
- II. อย่าเขียนข้อความที่คุณจะพูด

ทำไม เนื่องจากถ้าคุณทำเช่นนั้น คุณจะใช้ภาษาเขียนแทนการใช้ภาษาในการสนทนาง่ายๆ และเมื่อคุณขึ้นพูด คุณจะพบว่าคุณกำลังจดจำสิ่งที่คุณเขียน ซึ่งจะช่วยให้คุณพูดอย่างไม่เป็นธรรมชาติและไม่น่าสนใจ

III. อย่าจดจำข้อความและพูดแบบคำต่อคำ

หากคุณจดจำการพูดของคุณ คุณมั่นใจได้เลยว่า คุณจะลืม ไม่มีใครต้องการฟังคำพูดแบบสำเร็จรูป แม้ว่า คุณจะไม่มีลืมการพูดของคุณ แต่ผู้ฟังจะรับรู้ได้ว่า คุณจดจำคำพูดของคุณ คุณจะใช้เวลาและน้ำเสียงที่ไม่น่าฟัง การพูดของคุณจะไม่เป็นธรรมชาติเหมือนกับการพูดทั่วไป ในการพูดที่ยาวนาน ถ้าคุณกลัวว่าคุณจะลืมสิ่งที่พูด จดบันทึกสั้นๆ และถือไว้ในมือและชำเลื่องมองเป็นบางครั้ง และนี่คือสิ่งที่ฉันทำบ่อยๆ

IV. เสริมการพูดของคุณให้น่าสนใจด้วยการอธิบายและยกตัวอย่าง ประกอบ

วิธีที่ง่ายที่สุดที่จะทำให้การพูดของคุณน่าสนใจคือ ยกตัวอย่าง เพื่ออธิบายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ลองใช้คู่มือที่คุณกำลังอ่านนี้ ประมาณครึ่งหนึ่งของเล่มเป็นคำอธิบายประกอบ ตัวอย่างแรกคือ ตัวอย่างการพูดของ Gay Kellogg ที่ผมใช้ในวัยเด็ก ถัดไปคือตัวอย่างของผู้พูดในหัวข้อ “อะไรคือความคิดพลาดของศาสนา” ถัดไปคือตัวอย่างของหญิงคนหนึ่งที่ยพยายามพูดถึงการบุกกรูเอธิโอเปียของ Mussolini และตามด้วยเรื่องราวของนักศึกษาวิทยาลัย 4 คนที่พูดแข่งขันผ่านรายการวิทยุ เป็นต้น ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของฉันในการเขียนหนังสือหรือการเตรียมการพูดคือ ไม่ได้อยู่ที่การเตรียมแนวคิด แต่อยู่ที่การหาตัวอย่างที่อธิบายแนวคิดนั้นให้เข้าใจได้ง่าย ชัดเจนและไม่มีวันลืม นักปรัชญาโรมันเก่าแก่ผู้หนึ่งกล่าวว่า “ตัวอย่างสอนเรา” เช่น ฉันจะอธิบายให้คุณเข้าใจถึงคุณค่าของการใช้ตัวอย่าง หลายปีมาแล้ว สมาชิกวุฒิสภาอภิปรายกล่าวหาว่ารัฐบาลใช้เงินไปกับการพิมพ์จุลสารที่ไร้ประโยชน์ เขาอธิบายโดยพูดว่า รัฐบาลพิมพ์จุลสารเรื่อง “ชีวิตรักของอึ้งอึ้ง” ฉันคงลืมการอภิปรายนั้นหากไม่มีตัวอย่างประกอบ ฉันอาจลืมข้อเท็จจริงอื่นๆ อีกเมื่อเวลาผ่านไป แต่ฉันไม่เคยลืมว่า รัฐบาลสูญเสียเงินไปกับการพิมพ์จุลสารที่ชื่อ “ชีวิตรักของอึ้งอึ้ง”

ตัวอย่างสอนเรา ตัวอย่างไม่เพียงสอนเรา แต่ยังเป็นสิ่งเดียวที่สอนเรา ฉันได้ยินการพูดมากมายที่ฉันลืมทันทีหลังจากได้ฟังเนื่องจากไม่มีตัวอย่างประกอบที่ทำให้จดจำได้

V. หาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อที่คุณจะพูด

Ida Tarbell นักเขียนที่มีชื่อเสียงที่สุดในอเมริกาเล่าให้ฉันฟังหลายปีก่อนว่า ครั้งหนึ่งเธอไป London และได้รับมอบหมายจาก SS McClure ผู้ก่อตั้งนิตยสาร McClure ให้เขียนบทความเกี่ยวกับ Atlantic Cable สองหน้ากระดาษ Tarbell สัมภาษณ์ผู้จัดการของ Atlantic Cable ในลอนดอน และได้ข้อมูลทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับเขียนบทความประมาณ 500 คำ แต่เธอไม่หยุดเพียงเท่านั้น เธอไปห้องสมุดในพิพิธภัณฑ์ในอังกฤษ เธออ่านบทความในนิตยสารและหนังสือเกี่ยวกับ Atlantic Cable และชีวประวัติของ Cyrus West Field ที่ก่อตั้ง Atlantic Cable เธอศึกษาเกี่ยวกับเคเบิลที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ และไปเยี่ยมชมโรงงานนอกเมืองเพื่อดูการผลิตสายเคเบิล เธอกล่าวว่า

“เมื่อฉันเขียนบทความเกี่ยวกับ Atlantic Cable เสร็จสองหน้ากระดาษ จากข้อมูลทั้งหมดที่มีอยู่ ฉันมีเนื้อหาสาระเพียงพอที่จะเขียนหนังสือเล่มเล็กๆ ได้ แต่ข้อมูลที่ฉันมีและไม่ได้ใช้ในเวลานี้ช่วยให้ฉันเขียนสิ่งที่ฉันเขียนด้วยความมั่นใจ ด้วยความเข้าใจ และด้วยความสนใจ และ ฉันมีพลังสำรองเก็บไว้ใช้ประโยชน์ต่อไป

VI. ฟังการพูดด้วยการสนทนากับเพื่อน

Will Rogers เตรียมการพูดของเขาในรายการวิทยุในวันอาทิตย์ที่มีชื่อเสียงด้วยการสนทนากับผู้อื่นที่เขาพบในระหว่างสัปดาห์นั้น เช่น ถ้าเขาต้องการพูดถึงมาตรฐานระดับสูง เขาจะพูดคำคมในการสนทนาของเขาตลอดสัปดาห์ เขาพบว่าคำคมใดที่ได้ผล และเรียกความสนใจจากผู้ฟัง นี่เป็นวิธีการฝึกฝนการพูดที่ดีกว่าการพูดและแสดงท่าทางหน้ากระดาษ

VII. หาวิธีปรับปรุงการพูดแทนที่จะกังวลกับการพูด

มีการเขียนถึงการพูดที่ผิดพลาดจำนวนมาก ความจริงก็คือ เมื่อคุณเผชิญหน้ากับผู้ฟัง คุณต้องลืมเสียงทั้งหมด สูดหายใจ แสดงท่าทาง วางท่าที่ เน้นย้ำสิ่งที่พูด ลืมทุกสิ่งยกเว้นสิ่งที่ต้องการพูด ผู้ฟังต้องการ “เนื้อหาสาระมากกว่าศิลปะการพูด” ทำสิ่งที่แมวทำเมื่อมันพยายามไล่จับหนู มันไม่ได้ออกไปเดินไปเดินมาและพูดว่า “ฉันสงสัยว่าหางของมันเป็นอย่างไร และมันจะขึ้นได้ถูกต้องหรือไม่ และการแสดงสีหน้าของมันจะเป็นอย่างไร” แมวมุ่งมั่นที่จะจับหนูเป็นอาหารเย็นและไม่สนใจว่ามันจะขึ้นคิดพลาดหรือมีบุคลิกที่แย่ คุณก็เช่นกัน ถ้าคุณสนใจผู้ฟังอย่างแท้จริง และสนใจในสิ่งที่พูด คุณจะลืมตัวเองขณะพูด

อย่าจินตนาการว่าการนำเสนอแนวคิดและอารมณ์ความรู้สึกของคุณต่อหน้าผู้ฟังคือสิ่งที่ต้องผ่านการฝึกฝนมาเป็นเวลาหลายปี เหมือนกับการที่คุณต้องพยายามฝึกฝนทักษะการร้องเพลงหรือทาสี ใครก็สามารถพูดได้อย่างยอดเยี่ยมที่บ้านเมื่อรู้สึก โกรธ เช่น ถ้ามีขโมยมาขโมยคุณล้มลงทันที คุณจะลุกขึ้นและพูดได้อย่างดีเยี่ยม ท่าทาง ท่าที และการแสดงออกสีหน้าของคุณจะสมบูรณ์แบบเนื่องจากคุณรู้สึก โกรธอย่างแท้จริง จำไว้ว่า คุณไม่ต้องเรียนรู้ที่จะแสดงออกด้านอารมณ์ความรู้สึก คุณสามารถแสดงอารมณ์ความรู้สึกของคุณ ได้อย่างดีเยี่ยมตั้งแต่คุณอายุเพียง 6 เดือน ลองถามแม่ของคุณดู

ลองมองดูเด็ก ๆ วิ่งเล่น ไปมา สังเกตสีหน้าท่าทาง การแสดงท่าทาง การวางท่าที และการสื่อสารที่ชัดเจน พระเยซูกล่าวว่า “หากคุณไม่เคยเป็นเด็ก คุณจะไม่เคยไปถึงสวรรค์” ไข่แล้ว และถ้าคุณไม่แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติและมีอิสระเหมือนกับเด็ก ๆ ที่กำลังวิ่งเล่น คุณจะไม่เคยแสดงออกท่าทางและสีหน้าที่ได้อย่างแท้จริง

ปัญหาของคุณคือ การไม่พยายามเรียนรู้วิธีพูดแบบเน้นย้ำ หรือวิธีแสดงออกท่าทางหรือวิธีการอื่น ทั้งหมดล้วนส่งผลกระทบต่อารพูดของคุณ ปัญหาของคุณคือ การแก้ปัญหาคือต้นเหตุของปัญหาเหล่านี้ ต้นเหตุอยู่ที่ภายในตัวคุณ เกี่ยวข้องกับทัศนคติในใจและอารมณ์ความรู้สึก หากคุณมีทัศนคติและอารมณ์ความรู้สึกในทางบวกในใจ คุณจะสามารถพูดได้อย่างยอดเยี่ยม คุณไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะทำเช่นนั้น คุณจะพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนกับกรหายใจ

เพื่ออธิบายให้เห็นภาพ นาวิกโยธินกองหลังคนหนึ่ง ในกองทัพเรือสหรัฐอเมริกาเคยเข้ารับการอบรมในหลักสูตรนี้ เขาเป็นผู้ควบคุมสั่งการกองเรือรบของสหรัฐอเมริกาในสงครามโลกครั้งที่ 1 เขาไม่เคยกลัวที่จะต่อสู้ในสนามรบ แต่เขากลัวที่ต้องเผชิญหน้ากับผู้ฟัง เขาต้องเดินทางจากบ้านใน New Haven, Connecticut ทุกสัปดาห์เพื่อไปยัง New York City เพื่อเข้าร่วมหลักสูตรนี้

หลังจากเรียนผ่านไปครึ่งหนึ่งของหลักสูตร เขายังคงกลัวอยู่ Professor Elmer Nyberg หนึ่งในผู้สอนของเราเริ่มแนวคิดที่อาจช่วยให้เขากำจัดความกลัวให้หมดไปได้ Professor Nyberg พูดกับเขาว่า “ฉันสงสัยว่าคุณจะพูดได้ดีแค่ไหนเพื่อสนับสนุนปรัชญาของรัฐบาลของคุณ” เห็นได้ชัดว่าคุณทำให้ นาวิกโยธินผู้นี้ โกรธและนี่คือสิ่งที่เขาต้องการ เขาจะลืมตนเองและกล้าปฏิเสธในสิ่งที่พูด และบางทีเขาอาจพูดได้ดี เขาตอบว่า “แน่นอน ผมยินดีที่จะพูด” เขาไม่ได้พูดนาน เมื่อเขาก้าวออกไปและตะโกนว่า “หยุด หยุด นี่คือการปลุกปั่น” จากนั้นเขาพูดด้วยความ โกรธว่าเราแต่ละคนเป็นหนึ่งประเทศของเราและอิสรภาพของประเทศของเราเพียงใด

Professor Nyberg หันกลับมาขังนาวิกโยธินและกล่าวว่า “ยินดีด้วย ท่านนาวิกโยธิน ท่านพูดได้ยอดเยี่ยมมาก” นาวิกโยธินผู้นั้นกล่าวตอบว่า “ผมไม่ได้กำลังพูด แต่ผมกำลังบอกอะไรบางอย่างกับคนที่อยู่ตรงนั้น” Professor Nyberg อธิบายว่าเขาต้องพยายามหาวิธีที่จะทำให้เขากำจัดทั้งความกลัวและลืมตนเอง

นาวิกโยธินค้นพบสิ่งที่ถูกจะค้นพบเมื่อคุณค้นหาค้นหาต้นเหตุที่เป็นปัญหาในตัวคุณ คุณจะค้นพบว่าคุณกลัวการพูดทั้งหมดจะหายไปและคุณ ไม่ต้องนึกถึงการออกไปพูดอีกต่อไป เนื่องจากคุณจะสามารถพูด ได้ดีได้เองโดยปริยาย

จำไว้ว่า การพูดของคุณคือผลกระทบที่เกิดจากต้นเหตุที่มีมาก่อนหรือต้นเหตุที่นำไปสู่การพูด ถ้าคุณไม่ชอบการพูดของคุณ อย่าพยายามเปลี่ยนแปลง ย้อนกลับไปยังรากฐานและเปลี่ยนแปลงต้นเหตุที่ทำให้เกิดปัญหานี้ เปลี่ยนทัศนคติในใจและอารมณ์ความรู้สึกของคุณ

VIII. อย่าทำตามผู้อื่น เป็นตัวของตัวเอง

ฉันมาที่ New York เพื่อศึกษาต่อใน American Academy of Dramatic Arts เป็นครั้งแรก ฉันอยากเป็นนักแสดง ฉันมีแนวคิด

ที่หลักแหลมที่เป็นเส้นทางลัดสู่ความสำเร็จ ฉันวางแผนที่จะเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงอย่างง่าย ๆ และไม่มีวันล้มเหลว ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมคนจำนวนมากที่ทุ่มเทพยายามไม่อาจค้นพบสิ่งนี้ นั่นคือ “ฉันจะเรียนรู้จากนักแสดงที่มีชื่อเสียงในขณะนั้น ได้แก่ John Drew, E. H. Sothorn, Walter Hampden และ Otis Skinner ฉันจะทำตามจุดที่ดีที่สุดของพวกเขาแต่ละคนและสร้างตนเองให้โดดเด่นด้วยทุกสิ่งที่ดีที่สุดจากแต่ละคนมารวมกันในตัวฉัน ings ใจโด น่าเศร้าเพียงใด ฉันเสียเวลาหลายปีเพื่อเลียนแบบผู้อื่นก่อนที่จะซึมซับสมองที่หาของตนเองว่าฉันต้องเป็นตัวของตัวเอง และฉันไม่สามารถเป็นผู้อื่นได้

เพื่ออธิบายให้เข้าใจมากขึ้น หลายปีมาแล้ว ฉันพยายามเขียนหนังสือที่ดีที่สุดเกี่ยวกับการพูดในที่สาธารณะสำหรับนักธุรกิจ ฉันมีความคิด ใจๆ แบบเดียวกันในการเขียนหนังสือเล่มนี้เช่นเดียวกับเมื่อครั้งที่ฉันต้องการเป็นนักแสดง หนังสือของฉันจะรวบรวมทุกสิ่ง ฉันรวบรวมหนังสือมากมายเกี่ยวกับการพูดในที่สาธารณะและใช้เวลาเป็นปีเพื่อรวบรวมแนวคิดด้วยคำพูดของตนเอง แต่ในที่สุดฉันพบว่าฉันกำลังทำสิ่งที่ใจอีกครั้ง การนำเอาแนวคิดของผู้อื่นมารวมกันอย่างสอดคล้อง เป็นการทำสิ่งที่ใจเนื่องจากไม่มีนักธุรกิจคนใดจะสามารถนำไปปฏิบัติได้ ฉันทิ้งหนังสือเล่มนี้ที่ใช้เวลาเขียนเป็นปี และเริ่มใหม่อีกครั้ง คราวนี้ฉันพูดกับตนเองว่า “คุณต้องเป็น Dale Carnegie ผู้มีความคิดแปลก และมีชื่อจำกัด คุณไม่สามารถเป็นผู้อื่นได้” ฉันล้มเลิกแนวคิดรวบรวมผู้อื่น และพยายามค้นหาสิ่งที่ฉันทำในครั้งแรก “ฉันเขียนตำราการพูดในที่สาธารณะจากประสบการณ์และการสังเกตและความเชื่อมั่นของฉันเอง” ทำไมคุณไม่นำความคิดแปลก ใจๆ ของฉันไปใช้ อย่าเลียนแบบผู้อื่น

เป็นตัวของตัวเอง ทำตามคำแนะนำของ Irving Berlin ให้ไว้กับ George Gershwin เมื่อ Berlin พบ Gershwin ในครั้งแรก Berlin มีชื่อเสียง แต่ Gershwin เป็นนักแต่งเพลงที่มีรายได้เพียง 35 ดอลลาร์ต่อสัปดาห์ใน Tin Pan Alley

Berlin ประทับใจกับความสามารถของ Gershwin และเสนอให้ Gershwin เป็นเลขานุการด้านเพลงของเขาและให้เงินเดือน 3 เท่ากับที่เขาได้รับอยู่ในขณะนั้น

แต่ Berlin แนะนำว่า “อย่ารับงานนี้” ถ้าคุณทำงานนี้ คุณจะก้าวไปสู่การเป็นที่สองรองจาก Berlin แต่ถ้าคุณยื่นรับการเป็นตัวของตัวเอง วันหนึ่งคุณก็จะก้าวขึ้นเป็น Gershwin อันดับหนึ่งผู้เดียว Gershwin รับฟังคำเตือนของ Berlin และค่อยๆ เปลี่ยนแปลงตนเองจนกลายเป็นนักแต่งเพลงที่มีชื่อเสียงในยุคของเขา

“เป็นตัวของตัวเอง อย่าทำตามผู้อื่น” นี้เป็นคำแนะนำในการแต่งเพลง การเขียน และการพูด คุณก็อดับบับ จงคิดกับสิ่งนี้ ไม่มีใครเหมือนคุณ ไม่ว่าที่ผ่านมาหรือในอนาคต ไม่มีใครเหมือนคุณอย่างแท้จริง สร้างโอกาสให้กับตนเอง การพูดของคุณเป็นส่วนหนึ่งที่แสดงออกความเป็นตัวคุณ เป็นสิ่งมีชีวิตในตัวคุณ คุณควรพูดจากประสบการณ์ ความเชื่อมั่น บุคลิก และการดำเนินชีวิตของคุณ

ศิลปะทุกแขนงล้วนเป็นอัตชีวประวัติของบุคคลที่สร้างขึ้น คุณสามารถร้องเพลงได้อย่างที่คุณเป็น คุณสามารถหาสัจได้อย่างที่คุณเป็น คุณสามารถเขียนได้อย่างที่คุณเป็น คุณสามารถพูดได้อย่างที่คุณเป็น คุณต้องใช้ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม และสิ่งที่หล่อหลอมให้คุณเป็นคุณ ไม่ว่าจะดีขึ้นหรือแย่ลง คุณต้องใช้เครื่องมือที่คุณมีทำมาหาเลี้ยงชีพตลอดชีวิต อย่างที่ Emerson กล่าวว่า “การพึ่งพาตนเอง”

มีช่วงเวลาหนึ่งในชีวิตของเรา เมื่อเราเชื่อมั่นว่าเราไม่อาจหาผู้อื่น เราจะไม่สนใจเลียนแบบผู้อื่น เราจะทำตนเองให้ดีขึ้นหรือแย่ลงด้วยตัวเราเอง แม้ว่าโลกจะเต็มไปด้วยสิ่งดีๆ มากมาย แต่เราไม่อาจเก็บผลผลิตเนื้อข้าวโพดได้โดยไม่ตราคราครูดเคลื่อนที่ใช้เพาะปลูก พลังที่มีอยู่ในตัวเราเป็นสิ่งที่ธรรมชาติมอบให้ และไม่มีใคร ยกเว้นตัวเราเอง ที่รู้ว่าเราสามารถทำอะไรได้บ้าง หรือเราจะไม่อาจรู้ว่าเราทำอะไรได้หากเราไม่ใช้ความพยายาม